

Arrest

nr. 147 398 van 8 juni 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 22 december 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 november 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 maart 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 mei 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat M. LECOMPTE en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Afghaans staatsburger te zijn afkomstig uit het district Imam Saheb van de provincie Kunduz. U verklaart u gehele leven in uw dorp, Bayka, gewoond te hebben met uw ouders, broers en zussen. U ging naar school tot het zevende graad. Uw problemen begonnen na een aanslag waarbij twee neven die als politieagenten actief waren, omkwamen. Samen met uw andere neef getuigde u over de plegers van de aanslag. U had deze herkend als Mawlawi Nabi en Qari Abdul Hodoud. Nadien werd u bedreigd door de twee voornoemde personen en even later werd u huis aangevallen. Bij deze aanval liet uw vader het leven. U raakte gewond en werd naar het ziekenhuis gebracht. Tijdens uw verblijf in het ziekenhuis werd de vlucht van u en uw gezin geregeld door uw oom en moeder. In april 2010 vertrok u vanuit Afghanistan samen met uw familie. U werd gescheiden van uw familie en sindsdien weet u niet

waar uw familie verblijft. Uiteindelijk hoorde u van uw oom dat uw familie werd gerepatrieerd naar Afghanistan vanuit Turkije en dat ze ondertussen Afghanistan terug verlaten hebben.

U kwam op 11 juli 2011 in België aan en vroeg op 12 juli 2011 een eerste keer asiel aan. U werd gehoord op 22 juli 2013 en op 7 november 2013 sloot het Commissariaat-generaal (CGVS) uw asielaanvraag af met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Uw vluchtmotieven werden niet geloofwaardig bevonden. U tekende op 2 december 2013 beroep aan tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). De RvV oordeelde dat er geen enkel geloof kon worden gehecht aan het door uw vluchtrelaas en bevestigde de door het CGVS genomen beslissing op 28 maart 2014.

U diende op 7 april 2014 een tweede asielaanvraag in waarin u zich onder meer baseert op de problemen die u aanhaalde in het kader van uw eerste asielaanvraag. U stelt dat de mensen die u bedreigden nog steeds actief zijn en dat ze u zullen vermoorden bij terugkeer. Naast uw vrees als gevolg van uw getuigenis tegen twee taliban stelt u te vrezende gedwongen te zullen worden ingelijfd bij de Taliban. Mensen met banden met deze laatste organisatie zouden bovendien uw gronden in beslag hebben genomen waardoor u geen bezittingen meer hebt in Afghanistan. Verder stelt u als gevolg van uw deelname aan protesten en uw verblijf in een kerk in België als afvallige te zullen worden aanzien en vermoord te worden.

Ten slotte verklaart u homoseksueel te zijn - u zou een relatie hebben met een man, W. A. (O.V. 6.870.178)- en als gevolg daarvan zeer grote problemen te vrezende bij terugkeer naar Afghanistan. In het kader van uw tweede asielaanvraag legt u een medisch attest, een brief van de dorpsoudsten van Bayka gericht aan het politiecommissariaat, uw taskara, een krantenartikel met betrekking tot protestacties van Afghaanse asielzoekers in België en een envelop voor. Bovendien legt u een anoniem document voor dat voor u werd opgesteld en waarin wordt geargumenteed dat uw huidige asielverzoek in overweging dient te worden genomen omdat u zou behoren tot de sociale groep van jongens en mannen 'of fighting age' die volgens het UNHCR een potentieel risicoprofiel zou uitmaken. In het document wordt eveneens gesteld dat de beoordeling van de veiligheidssituatie door de Commissaris-generaal foutief is.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u er ook in het kader van uw tweede asielverzoek niet in slaagde een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a of b van de vreemdelingenwet aannemelijk te maken.

Met betrekking tot uw problemen met de taliban en voornamelijk met Mawlawi Nabi en Qari Abdul Hodoud die u reeds naar aanleiding van uw eerste asielverzoek aanhaalde moet vooreerst worden gesteld dat uw beweringen in dit verband door het CGVS en nadien ook door de RvV ongeloofwaardig werden bevonden. Zowel de Commissaris-generaal als de RvV oordeelden dat er geen geloof kon worden gehecht aan uw beweerde vluchtmotieven. Gezien de ongeloofwaardigheid van uw beweringen met betrekking tot uw vervolging door de taliban die in het kader van uw eerste asielaanvraag werd vastgesteld, kan er ook in het kader van uw tweede asielaanvraag geen geloof worden gehecht aan uw beweringen hieromtrent, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. U brengt echter geen dergelijke elementen aan.

Inzake de documenten die u voorlegt dient in de eerste plaats te worden gesteld dat zij de geloofwaardigheid van uw verklaringen niet herstellen aangezien ze enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Ze volstaan op zichzelf niet om de geloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen. Met betrekking tot Afghaanse documenten moet bovendien worden gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier is toegevoegd, blijkt dat Afghaanse documenten zeer weinig waarde hebben, gezien de hoge graad van corruptie in Afghanistan. Veel valse documenten zijn ook na onderzoek door Afghaanse deskundigen niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben bijgevolg slechts een zeer beperkte bewijswaarde bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van het asielrelaas en de identiteit van een Afghaanse asielzoeker. Inzake de documenten moet verder ook worden opgemerkt dat u deze niet voorlegde in het kader van de beroepsprocedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. U stelde voor de Dienst Vreemdelingenzaken nochtans ergens in januari 2014 een brief te hebben ontvangen waarin deze documenten zich bevonden (verklaring meervoudige aanvraag DVZ, punt 17). Aangezien in het kader van de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen pas op 14 maart 2014 een terechtzitting werd georganiseerd is het uitermate opmerkelijk dat u van deze gelegenheid geen gebruik maakte om deze stukken voor te leggen.

Over de inhoud van het medisch attest dat u aanbrengt moet worden gesteld dat deze niet overeenkomt met uw verklaringen voor de Commissaris-generaal naar aanleiding van uw eerste asielverzoek. Toen beweerde u immers dat de aanval op uw huis op 12 of 13 hamal 1389 plaatsvond terwijl het attest stelt dat u op 30/03/2010 (10 hamal 1389) werd aangevallen. De brief van de dorpsoudsten van Bayka gericht aan het politiecommissariaat vertoont een gesolliciteerd en subjectief karakter aangezien er uit blijkt dat het document pas werd opgesteld op 26 november 2013 terwijl het feiten betreft die vier jaar eerder zouden hebben plaatsgevonden. Hieruit blijkt overduidelijk dat het stuk werd opgesteld ten behoeve van uw asielaanvraag waardoor het objectieve bewijswaarde ontbeert. Dezelfde vaststelling moet overigens worden gedaan met betrekking tot het attest van de antiterrorismeenheid dat eveneens vier jaar na de gebeurtenissen werd opgesteld. Met betrekking tot dit document moet bijkomend worden opgemerkt dat het uw beweringen inzake uw problemen als gevolg van de vermelde aanslag niet vermeldt en de uw beweringen ter zake dan ook niet ondersteunt.

Uw taskara, het krantenartikel met betrekking tot protestacties van Afghaanse asielzoekers in België, de envelop en het anoniem document houden geen enkel verband met de door u in het kader van uw eerste asielverzoek aangehaalde vluchtmotieven zodat ze de geloofwaardigheid van uw verklaringen erover niet herstellen.

Op basis van bovenstaande elementen moet worden geconcludeerd dat u er ook in het kader van uw tweede asielverzoek niet in slaagt uw problemen aangehaald in uw eerste asielaanvraag aannemelijk te maken zodat op basis van deze elementen, en de latere gevolgen ervan, niet kan worden geconcludeerd tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

Ook met betrekking tot de nieuwe elementen van uw vrees voor terugkeer naar Afghanistan –uw beweerde homoseksualiteit, uw vrees voor rekrutering en problemen als gevolg van uw deelname aan protesten in België en uw verblijf in een kerk- moet worden geconcludeerd dat zij niet leiden tot de conclusie dat er sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

Inzake uw beweerde homoseksualiteit moet vooreerst worden opgemerkt dat u naar aanleiding van uw vorige asielaanvraag niet repte over uw vermeende homoseksualiteit, gevoelens voor mannen of over homoseksuele relaties die u zou gehad hebben in Afghanistan. Toen u gevraagd werd naar de reden hiervoor, antwoordde u dat u verlegen was, dat u dacht dat u in ieder geval op een status kon rekenen en dat u bijgevolg niet naar Afghanistan zou moeten terugkeren (CGVS, gehoorverslag, p. 19). Deze verklaring is weinig overtuigend aangezien u ook nadat u met de weigeringsbeslissing van de Commissaris-generaal werd geconfronteerd, en u dus geenszins zekerheid meer had op het verkrijgen van een beschermingsstatus, uw seksuele geaardheid en uw vrees voor vervolging als gevolg ervan onvermeld liet. In uw verzoekschrift voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 2 december 2013, noch naar aanleiding van de terechtzitting bij deze Raad op 14 maart 2014, minder dan een maand voor u uw huidige asielverzoek indiende, maakte u immers evenmin melding van een dergelijke vrees.

Vervolgens dient te worden opgemerkt dat u een weinig doorleefd beeld geeft van de manier waarop u uw geaardheid beleefde in uw land van herkomst en beleeft in België. Zo geeft u aan dat uw homoseksuele geaardheid louter het gevolg zou zijn van een verkrachting in uw kindertijd en omschrijft u deze als een gewoonte die is ontstaan na deze gebeurtenis (CGVS, gehoorverslag, p. 16). Tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal wist u aan uw homoseksuele geaardheid niet meer invulling te geven dan dat het seksuele betrekkingen betrof (CGVS, gehoorverslag, p. 11 en 15) en u wou dat mannen seks met u hadden (CGVS, gehoorverslag, p. 11). Ook in het kader van uw omschrijving van uw relatie met uw neef, uw eerste vrijwillige homoseksuele ervaring, beperkt u zich tot de stelling dat deze zich beperkte tot seksuele betrekkingen en dat u louter van elkaar hield omwille van de seksuele relatie (CGVS, gehoorverslag, p. 14). De weinig doorleefde wijze waarop u uw beleving van uw seksuele geaardheid omschrijft, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw beweringen hieromtrent. De geloofwaardigheid van uw beweringen wordt verder ondergraven door de vaststelling dat u geen weet hebt van plaatsen waar homoseksuelen elkaar zouden kunnen ontmoeten in België. U kent enkel een cinema bij het centraal station te Antwerpen (CGVS, gehoorverslag, p. 17-18). U kent verder geen enkel tijdschrift of vereniging gericht op mensen met dezelfde geaardheid. U bent niet op de hoogte van cafés waar homoseksuelen samenkomen. Van de Gay Pride wist u te zeggen dat dit een feest voor homo's was in Brussel maar u kon zich niet herinneren wanneer dit plaatsvond (CGVS, gehoorverslag, p. 18). Nochtans bent u al meer dan 3 jaar in België en kan van u verwacht worden dat u op de hoogte zou zijn van deze plaatsen, verenigingen, of evenementen, temeer daar u reeds in Afghanistan homoseksuele relaties had.

Het voorgaande laat toe te concluderen dat u uw homoseksuele geaardheid niet aannemelijk heeft gemaakt. Gezien u niet aannemelijk gemaakt hebt homoseksueel te zijn, is ook uw bewering dat u in

België een relatie begonnen bent met Waheed Aryaie niet geloofwaardig. Daarbij komt dat jullie tegenstrijdige verklaringen afleggen over jullie relatie. U verklaarde dat jullie relatie ongeveer een zestal maanden geleden van start ging (CGVS, gehoorverslag, p. 13). Uw vriend verklaarde dat jullie relatie ongeveer een jaar geleden startte (CGVS, gehoorverslag 11/20550 Z, p. 17). Dit verschil tussen beide tijdsaanduidingen over het begin van jullie relatie, tast de geloofwaardigheid van uw beweringen er over aan. Ook over jullie ontmoetingen hebben jullie tegenstrijdige verklaringen afgelegd. Aanvankelijk verklaart uw vriend dat jullie elkaar 1 of 2 keer per maand zien maar geconfronteerd met het feit dat u vertelde dat jullie elkaar 1 à 2 keer per week zien, corrigeerde hij dit verhaal (CGVS, gehoorverslag 11/20550 Z, p. 16-17). Gelet op al het voorgaande kan er dan ook weinig geloof worden gehecht aan de oprechtheid van uw homoseksualiteit en aan de problemen die u daardoor zou kunnen ondervinden bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan. Bijgevolg kan er op basis hiervan niet worden geconcludeerd tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire beschermingsstatus.

U verklaart verder vervolging te vrezen in Afghanistan omdat u in België in een kerk verbleef. Volgens uw verklaringen vreest u vervolgd te worden omwille van het feit dat u als afvallige bestempeld zou worden (CGVS, gehoorverslag, p.8). U geeft zelf echter duidelijk aan dat u nog steeds moslim bent (CGVS, gehoorverslag, p. 10). Uit de informatie, toegevoegd aan uw administratief dossier, waarover het CGVS beschikt blijkt echter nergens dat het verblijf in een kerk in het buitenland voor een Afghaan bij terugkeer het risico op vervolging inhoudt. Uw loutere bewering dat u door uw verblijf in de kerk problemen zou kunnen kennen bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan, kan niet worden gekwalificeerd als een element dat in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade zou doen ontstaan. De Islamitische wet in Afghanistan verbiedt apostasie, waar in uw geval echter geen sprake van is. Er is geen geval bekend waarin de Islamitische autoriteiten in Afghanistan, maar ook daarbuiten, het ontvangen van materiële hulp van een (katholieke) kerk verbieden. Uw verklaringen vinden dan ook geen enkele objectieve grond in de situatie in uw land van herkomst. Voor zover er in uw gemeenschap in uw land van herkomst de valse perceptie zou bestaan dat u bekeerd bent tot het Christendom, moet eveneens worden gesteld dat dit geen aanleiding geeft tot een risico op vervolging of ernstige schade bij terugkeer. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat iemand die daadwerkelijk bekeerd is, aan vervolging kan ontsnappen louter door zijn bekering te herroepen, mocht hij dit willen. Aangezien u niet daadwerkelijk bekeerd bent, volstaat met andere woorden een bevestiging dat u nog steeds moslim bent om aan vervolging te ontkomen, mocht u ooit effectief beschuldigd worden van apostasie.

Met betrekking tot uw deelname aan protestacties in België moet worden gesteld dat u er naar aanleiding van het gehoor niet in slaagde concrete elementen aan te halen waarop u uw vrees voor problemen bij terugkeer baseert. Tijdens het gehoor kwam u immers niet verder dan de stelling dat dit een probleem kon zijn maar over de specifieke gevolgen kon u niets verder vertellen. U stelde dat mensen uw deelname aan protestacties niet leuk zouden vinden (CGVS, gehoorverslag, p. 8). Wat dit betreft kan er in u hoofde dan ook niet worden geconcludeerd tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming. Het artikel dat uw aanwezigheid bij de protestacties moet staven wijzigt deze conclusie niet aangezien het geen enkele informatie verschaft over de eventuele risico's op vervolging vanwege de Afghaanse autoriteiten of andere actoren in Afghanistan.

Voorst stelt u gedwongen rekrutering te vrezen en verwijst u naar de UNHCR Guidelines van 6 augustus 2013 waarin wordt aangegeven dat "depending on the specific circumstances of the case, men and boys of fighting age living in areas under the effective control of AGE's, or in areas where pro-government forces and AGE's are engaged in a struggle for control" mogelijks nood hebben aan internationale bescherming op basis van hun lidmaatschap van een bepaalde sociale groep. Hetzelfde zou volgens deze Guidelines gelden voor dezelfde categorie personen in regio's waar ze het risico lopen te worden gerekruteerd door het ALP.

Er dient evenwel opgemerkt te worden dat in de UNHCR Guidelines uitdrukkelijk wordt gesteld dat het risico op gedwongen rekrutering afhankelijk is van de individuele omstandigheden eigen aan de zaak. Hieruit blijkt dat een asielzoeker in concreto dient aan te tonen dat hij persoonlijk een risico op gedwongen rekrutering loopt en dat een loutere verwijzing naar de mogelijkheid op gedwongen rekrutering niet volstaat om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat u betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Er moet worden geconcludeerd dat u er niet in geslaagd bent een risico op vervolging omwille van het behoren tot een van de in de UNHCR Eligibility Guidelines beschreven risicogroepen aan te tonen. Gevraagd naar de elementen die er volgens u op wezen dat u persoonlijk zou worden gerekruteerd, kwam u niet verder dan de vage stelling dat het daar iets is en dat ze in de regio's waar de taliban actief zijn jongeren rekruteren of hen vermoorden als ze ertegen ingaan (CGVS, gehoorverslag, p.10). Zelf werd u volgens uw beweringen nooit gecontacteerd in dit

verband (CGVS, gehoorverslag, p.11). Er kan dan ook niet worden gesteld dat u op basis van uw verklaringen in verband met uw vrees te zullen worden gerekruteerd een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aannemelijk maakt.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kaboel te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt. Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kaboel via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan, Veiligheidssituatie Afghanistan, Beschrijving van het conflict dd. 25 juni 2014 en de COI Focus Afghanistan, Veiligheidssituatie – Kabul Stad dd. 10

september 2014) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kaboel relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Het gros van het geweld dat er in de stad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Hoewel de aard van het gebruikte geweld er voor zorgt dat er soms burgerslachtoffers vallen, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kaboel. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de sterke toename van het aantal aanslagen in Kaboel in de maanden juli en augustus 2014. Sinds begin 2014 viseren AGE's weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere internationale aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kaboel bijzonder laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Het geweld in de hoofdstad Kaboel is niet aanhoudend en eerder gelokaliseerd van aard; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kaboel met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kaboel actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kaboel aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

U bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. De loutere verwijzing naar de verslechterde veiligheidssituatie in Afghanistan in het algemeen en de stelling dat een wetenschappelijk onderzoek van de onderzoeksmethodologie van de Commissaris-generaal in 2008 zou hebben geconcludeerd dat de toenmalige risicobeoordeling niet correct zou zijn geweest, volstaat geenszins om de actuele beoordeling van de specifieke veiligheidssituatie in Kaboel stad van de Commissaris-generaal te weerleggen.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kaboel. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kaboel vestigt.

Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u een meerderjarige man bent die tot de zevende graad naar school is gegaan. U verklaart dat u Dari, Pasjtoe en een beetje Oezbeeks spreekt en dat u ook Engels leerde op straat (CGVS, gehoorverslag, p. 21). U kan in het Dari schrijven. U verklaart zelf dat uw familie 30 jerib grond zou bezeten hebben maar dat er 15 jerib voor de reis van uw ganse familie diende. Daar er geen geloof kan gehecht worden aan de beweerde problemen kan er evenmin geloof gehecht worden aan de moord op uw vader door de taliban en aan uw bewering dat uw hele familie het land zou zijn ontvlucht. Bijgevolg wordt ook de geloofwaardigheid van uw beweringen over de verkoop van de landbouwgronden ondermijnd (CGVS, gehoorverslag dd. 22 juli 2013, p. 3-4). Uw verklaringen dat de overige grond in beslag zou zijn genomen wordt door geen enkel objectief stuk ondersteund en ook uw verklaringen hierover overtuigen niet. Gevraagd naar de verantwoordelijken kwam u immers niet verder dan de vage stelling dat het mensen waren die taliban steunen en er connecties mee hebben (CGVS, gehoorverslag, p.7).

Geconfronteerd met de mogelijkheid van een hervestiging in een andere, veilige regio van Afghanistan, zoals Kaboel, geeft u zelf aan dat u zich zou kunnen vestigen in Kaboel of een andere stad in Afghanistan indien u er geen persoonlijke problemen zou hebben (CGVS, gehoorverslag, p. 30). Gezien

de ongeloofwaardigheid van uw beweringen over uw persoonlijke problemen kunnen deze niet als ernstige belemmering voor een hervestiging in de Afghaanse hoofdstad Kaboel worden aanzien. Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien. Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kaboel over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker een schending van het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing, een schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) evenals een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en voert in wezen een schending van de materiële motiveringsplicht aan.

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen en in ondergeschikte orde om hem subsidiaire bescherming te verlenen.

2.2. Beoordeling

Vooreerst kan worden vastgesteld dat verzoekers eerste asielaanvraag door de commissaris-generaal werd afgewezen bij beslissing van 7 november 2013 en deze beslissing vervolgens bevestigd werd door de Raad op 28 maart 2014 bij arrest nr. 121.817. In dit arrest werd geoordeeld dat verzoeker zijn problemen met de taliban niet aannemelijk heeft kunnen maken. Het arrest motiveerde als volgt:

“De Raad kan op basis van verzoekers verklaringen geen geloof hechten aan zijn asielrelaas.

Zo had verzoeker het op de Dienst Vreemdelingenzaken over een enkele neef, N., die werd vermoord bij de aanslag waardoor hij is moeten vluchten (stuk 18, vragenlijst, p. 3), terwijl hij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaart dat twee van zijn neven werden vermoord bij deze aanslag: N. en F. (stuk 6, gehoorverslag, p. 9, 10). Op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde verzoeker dat hij getuige was van deze aanslag en dat hij zelf naar het politiekantoor ging om de daders te verklikken, terwijl hij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen echter zegt dat zijn neef en hijzelf de aanslag zagen gebeuren en dat zij samen naar de politie zijn geweest (stuk 6, gehoorverslag, p. 9). Later stelt verzoeker zelfs dat het eigenlijk zijn neef was die twee van de daders kon identificeren (stuk 6, gehoorverslag, p. 13). Ook over het feit of verzoeker de bewuste aanslag al dan niet zag gebeuren, legt hij incoherente verklaringen af. Zo stelde verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij de bewuste aanslag heeft zien gebeuren (stuk 18, vragenlijst, p. 3), terwijl hij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aanvankelijk verklaarde dat hij naar de politie ging en daar verklaarde dat hij de aanslag waarbij zijn neven omkwamen, zag gebeuren (stuk 6, gehoorverslag, p. 9) om later tijdens het gehoor te verklaren dat hij het niet zag gebeuren maar dat hij twee gemaskerde talibs zag passeren toen hij op weg naar huis was van het veld en dat hij aannam dat zij iets met de aanslag te maken hadden (stuk 6, gehoorverslag, p. 11). De Raad stelt vast dat verzoeker eveneens verklaarde dat hij de daders van de aanslag kon identificeren omdat hij ze tegenkwam toen zij terugkwamen van de aanslag. Zij waren gemaskerd en het was na zonsondergang, maar zij zouden verzoeker een halt hebben toegeroepen en vervolgens hebben aangemaand aan niemand iets te zeggen over deze ontmoeting (stuk 6, gehoorverslag, p. 14). Het is echter niet aannemelijk dat twee gemaskerde daders van een aanslag verzoeker 's nachts op een veldweg zouden aanspreken om hem vervolgens te zeggen dat hij aan niemand mag zeggen dat hij ze heeft gezien, te meer de daders, zoals verzoeker zelf aangeeft, zich enkel door hun stem verklikten (stuk 6, gehoorverslag, p. 13).

Door te wijzen op het tijdsverloop tussen zijn beweerde problemen en zijn verklaringen kan verzoeker de vastgestelde tegenstrijdigheden geenszins weerleggen noch verklaren. Van een asielzoeker kan verwacht worden dat hij belangrijke gebeurtenissen coherent kan beschrijven, vermits kan verwacht worden dat deze gebeurtenissen, ongeacht het tijdsverloop, in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben.

Niettegenstaande verzoeker aangeeft minderjarig te zijn, blijkt uit medisch onderzoek dat verzoeker op datum van 13 juli 2011 een minimumleeftijd van 21,3 jaar had (stuk 17). Verzoeker toont niet aan dat hij dit leeftijdsonderzoek succesvol heeft betwist."

In zoverre verzoeker in het onderhavige verzoekschrift tracht de tijdens zijn eerdere asielaanvraag gedane vaststellingen te ontcrachten hierbij onder meer benadrukkend dat de eerste aanvraag ten onrechte werd afgewezen als ongeloofwaardig wegens gebrek aan bewijzen, dat door de ontvankelijkheidsbeslissing van de commissaris-generaal de totale aanvraag dient te worden heronderzocht samen met de nieuwe elementen en dat de documenten die gevoegd waren het relaas van verzoeker bevestigen zodat het volledige relaas dient te worden heronderzocht dient te worden benadrukt dat zijn betoog niet dienstig is. Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd. De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

Verzoeker beroept zich in het kader van onderhavige asielaanvraag blijkens de stukken van het dossier, de in de bestreden beslissing aangehaalde verklaringen en het onderhavige verzoekschrift op de volgende nieuwe elementen: verzoeker brengt vooreerst ter staving van zijn (reeds ongeloofwaardig bevonden) asielrelaas een medisch attest voor alsook een brief van de dorpsoudsten van Bakya gericht aan het politiecommissariaat en een attest van de anti-terrorisme-eenheid. Verzoeker verklaart voorts nog te vrezen gedwongen te zullen worden ingelijfd door de taliban, ook zouden mensen met banden met de taliban zijn gronden hebben ingenomen waardoor hij geen bezittingen meer heeft in Afghanistan, verder zou verzoeker ook vrezen als afvallige te worden beschouwd vanwege zijn deelname aan protesten en zijn verblijf in een kerk en ten slotte vreest verzoeker nog grote problemen in geval van een terugkeer naar Afghanistan vanwege het feit dat hij homoseksueel is en een relatie heeft met een man, W. A..

Aangaande de stukken die betrekking hebben op het ongeloofwaardig bevonden asielrelaas stelt de bestreden beslissing: *"Inzake de documenten die u voorlegt dient in de eerste plaats te worden gesteld dat zij de geloofwaardigheid van uw verklaringen niet herstellen aangezien ze enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Ze volstaan op zichzelf niet om de geloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen. Met betrekking tot Afghaanse documenten moet bovendien worden gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier is toegevoegd, blijkt dat Afghaanse documenten zeer weinig waarde hebben, gezien de hoge graad van corruptie in Afghanistan. Veel valse documenten zijn ook na onderzoek door Afghaanse deskundigen niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben bijgevolg slechts een zeer beperkte bewijswaarde bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van het asielrelaas en de identiteit van een Afghaanse asielzoeker. Inzake de documenten moet verder ook worden opgemerkt dat u deze niet voorlegde in het kader van de beroepsprocedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. U stelde voor de Dienst Vreemdelingenzaken nochtans ergens in januari 2014 een brief te hebben ontvangen waarin deze documenten zich bevonden (verklaring meervoudige aanvraag DVZ, punt 17). Aangezien in het kader van de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen pas op 14 maart 2014 een terechtzitting werd georganiseerd is het uitermate opmerkelijk dat u van deze gelegenheid geen gebruik maakte om deze stukken voor te leggen.*

Over de inhoud van het medisch attest dat u aanbrengt moet worden gesteld dat deze niet overeenkomt met uw verklaringen voor de Commissaris-generaal naar aanleiding van uw eerste asielverzoek. Toen beweerde u immers dat de aanval op uw huis op 12 of 13 hamal 1389 plaatsvond terwijl het attest stelt dat u op 30/03/2010 (10 hamal 1389) werd aangevallen. De brief van de dorpsoudsten van Bayka gericht aan het politiecommissariaat vertoont een gesolliciteerd en subjectief karakter aangezien er uit blijkt dat het document pas werd opgesteld op 26 november 2013 terwijl het feiten betreft die vier jaar eerder zouden hebben plaatsgevonden. Hieruit blijkt overduidelijk dat het stuk werd opgesteld ten behoeve van uw asielaanvraag waardoor het objectieve bewijswaarde ontbeert. Dezelfde vaststelling moet overigens worden gedaan met betrekking tot het attest van de antiterrorismeeenheid dat eveneens vier jaar na de gebeurtenissen werd opgesteld. Met betrekking tot dit document moet bijkomend worden opgemerkt dat het uw beweringen inzake uw problemen als gevolg van de vermelde aanslag niet vermeldt en de uw beweringen ter zake dan ook niet ondersteunt."

Verzoekers asielaanvraag werd in het kader van zijn eerste asielaanvraag ongeloofwaardig bevonden. Niet kan worden ingezien in welke mate de documenten die verzoeker in het kader van zijn tweede asielaanvraag neerlegt de negatieve appreciatie van de eerste asielaanvraag kunnen ombuigen temeer nu duidelijk blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat Afghaanse documenten slechts een relatieve bewijswaarde hebben gelet op de wijdverspreide corruptie waarbij veel valse documenten, ook na onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden zijn. Terecht stelt verzoeker dienaangaande dat documenten beoordeeld moeten worden in samenhang met de verklaringen en derhalve slechts objectieve bewijswaarde hebben in de mate zij gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, *quod non in casu*.

De motieven met betrekking tot verzoekers vrees voor een gedwongen rekrutering evenals eventuele moeilijkheden als gevolg van verzoekers deelname aan protesten in België of zijn verblijf in een kerk worden door verzoeker niet weerlegd zodat deze onverminderd overeind blijven.

Ten slotte kan worden vastgesteld dat verzoeker zijn voorgehouden homoseksualiteit niet aannemelijk maakt. Zo heeft verzoeker tijdens zijn eerste asielaanvraag met geen woord gerept over zijn vermeende homoseksuele geaardheid terwijl van een asielzoeker die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt en dit vanaf zijn eerste asielaanvraag. Dit geldt des te meer nu uit de inhoud van het verzoekschrift kan worden afgeleid dat verzoekers homoseksuele geaardheid het kernelement uitmaakt van onderhavige asielaanvraag aangezien de overige elementen niet betwist worden. Ten overvloede kan er redelijkerwijze vanuit gegaan worden dat verzoeker de asielinstanties bevoegd om zijn nood aan internationale bescherming in vertrouwelijkheid te onderzoeken ook effectief in de mogelijkheid stelt om zich een correct beeld te vormen van de situatie waarin verzoeker verkeert en verzoeker er *a fortiori* tijdens zijn beroepsprocedure baat bij had om hierover open kaart te spelen, *quod non*.

Bovendien stelde de bestreden beslissing terecht vast dat uit de elementen die voorliggen genoegzaam worden afgeleid dat verzoeker zijn homoseksuele geaardheid evenmin aannemelijk weet voor te stellen, noch wat zijn beleving ervan betreft in respectievelijk Afghanistan en België, noch wat de relatie die hij in België stelt te onderhouden betreft. Verzoeker stelt dat het onder andere door de sterke sociale en andere druk binnen de centra waar hij met andere landgenoten verbleef erg moeilijk was om uit te komen voor zijn geaardheid. Uit een lezing van het gehoorverslag blijkt evenwel dat verzoeker ruimschoots in de gelegenheid werd gesteld om in alle vertrouwelijkheid uitgebreide verklaringen af te leggen zodat zijn betoog geenszins kan overtuigen.

Met betrekking tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus verwijst verzoeker naar een reisadvies van het Ministerie van Buitenlandse Zaken dat de "situatie net als onveilig beschrijft" en stelt dat in geval van twijfel over de toekomstige veiligheid deze twijfel in het voordeel van "de asielzoeker" (en subsidiaire bescherming) moet beoordeeld worden. Niet enkel voegt verzoeker het kwetsieve advies niet bij zijn verzoekschrift, hij gaat er bovendien aan voorbij dat dit irrelevant is daar het niet slaat op de concrete situatie van de verzoekende partij, doch slechts een algemene strekking heeft en bedoeld is om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van het betrokken land (RvS, nr. 176.206 van 26 oktober 2007).

Waar verzoeker ten slotte de informatie laakt en besluit dat deze minstens 6 maanden oud is op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing kan worden vastgesteld dat verzoeker zich beperkt tot het louter tegenspreken van de beoordeling door de commissaris-generaal doch geen enkel concreet

argument of concrete bron aanhaalt waaruit effectief kan blijken dat de motieven van de bestreden beslissing niet correct of achterhaald zouden zijn. Waar verzoeker kritieken formuleert inzake de actualiteit van de door het CGVS gehanteerde bronnen, merkt de Raad op dat zulks bezwaarlijk kan volstaan doch integendeel aan verzoeker toekomt om desgevallend recentere bronnen aan te voeren om diens standpunt te onderbouwen, *quod non*. Gelet op de beschikbare informatie toegevoegd aan het administratief dossier kon de commissaris-generaal terecht besluiten dat er actueel voor burgers in de hoofdstad Kabul geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet en dat er rekening houdend met verzoekers persoonlijke omstandigheden van hem redelijkerwijs kan verwacht worden dat hij zich in de hoofdstad vestigt.

Uit een lezing van het administratief dossier blijkt dat alle motieven van de bestreden beslissing steun vinden in de stukken van het administratief dossier en deugdelijk zijn. Verzoeker komt in zijn verzoekschrift niet verder dan het minimaliseren van deze motieven, doch onderneemt geen enkele poging om deze te ontcrachten met objectieve argumenten die steun vinden in het administratief dossier.

Aldus worden geen bewijselementen aangebracht die van die aard zijn dat zij op zekere wijze aantonen dat 's Raads arrest nr. 121.817 van 28 maart 2014 anders zou zijn geweest indien deze elementen alsdan zouden hebben voorgelegen.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging zou lopen in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht juni tweeduizend vijftien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER